

PETER
MAY

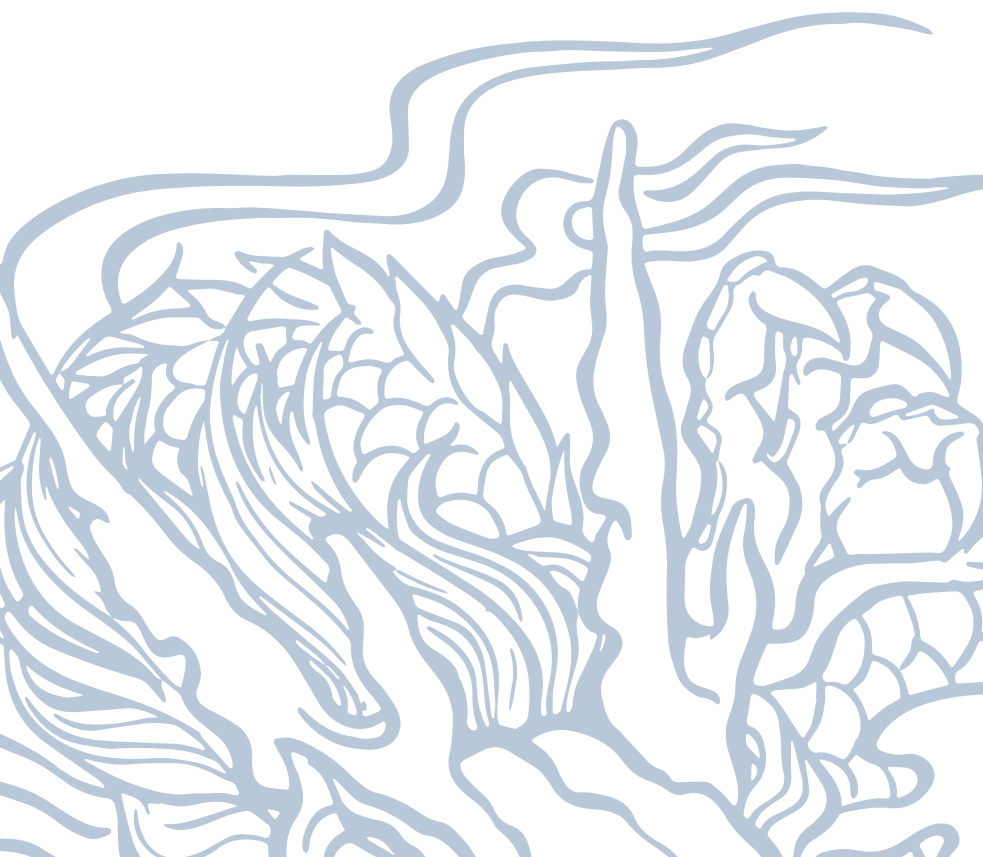
OD AUTORA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE Z OSTROVA LEWIS

SÁL SMRTI

ČÍNSKÉ THRILLERY III

HOST

PETER MAY
SÁL SMRTI

PETER
MAY

ČÍNSKÉ THRILLERY III

SÁL SMRTI

BRNO 2016

The Killing Room © Peter May, 2001

Translation © Filip Drlik, 2016

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2016 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-691-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-719-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-720-2 (Formát MobiPocket)

Věnováno Stevovi, Trendě a Danielle

PROLOG

Děšť rozmazává pohled ze zadního sedadla jeho limuzíny jako slzy. Subtropická průtrž v chladivém listopadu vše vybarvuje do modrošedých šmouh. Přijel z Ameriky, aby oslavil spojení mezi kontinenty, mocné sjednocení Východu a Západu. Ale ani všechny peníze na světě ho neochrání před hrůzami, které ho čekají za pouhých několik minut.

Věže z oceli a skla vyrůstají do okolní mlhy; působí neskutečně, jako přízraky. Nějakým podivným způsobem mu připomínají něco docela odlišného. Vzdálené zubaté pobřeží na severozápadním konci Evropy. Výpravu na odlehlý skotský ostrov, kam se vydal hledat své kořeny a našel prsty z kamene natažené k nebi a seřazené ve zvláštních kruhových uskupeních. Monolity vztyčené k uctění kdovíjakého boha.

Špička kolosálního pagodovitého mrakodrapu Ťin Mao se ztrácí v oblacích a v mlhavé dálce za ní se tyčí další věže, které vyrůstají přímo z popela Maova snu o komunistické utopii. Kdysi se v Pchu-tungu rozprostíraly močály chráněné statusem „zvláštní ekonomické zóny“, nyní z nich jako plevel rostou další vysoké stavby. Šanghajané je pozorují z druhé strany řeky a celá

generace přemýšlí nad tím, co přijde příště. Američan zvedne oči k těmto monolitům jednadvacátého století a je si vědom, že ti, kdo je vztyčili, uctívají jediného boha — peníze. Usměje se. To pomýšlení ho uspokojuje. Neboť i on se chodí modlit ke stejnému oltáři.

Projíždějí kolem vysoké a mohutné zdi natřené lososově růžovou barvou. Po celé délce jejího hřebene se táhne černé kovové zábradlí s ostrými špicemi. Limuzína zastavuje za ostatními auty, které celou cestu následovala. U jeho dveří se okamžitě rozevírá shluk černých lesklých deštníků. Vystupuje na červený koberec a po došlápnutí se mu v prohlubních kolem podrážek tvoří menší kaluže.

Za otevřenými branami se před ním rozprostírá stavba, les ocelových tyčí vyrůstajících z betonových panelů uložených v zemi. Na opačné straně jsou do bláta naskládáné dvě řady buněk pro dělníky. V dešti se shromažďují bledé orientální tváře a netečně se dívají, jak příchozí s obtížemi překonávají cestu přes bažinu. Červený koberec je již zcela ponořený v řídkém blátě, které zanechává šplíchance na lesklé černé kůži a kropí nohavice čerstvě vyžehlených kalhot. Američanovi začíná mezi prsty na nohou prosakovat studená voda. V duchu zakleje. Ale navenek na sobě nedá nic znát. Nepřestává se usmívat a je odhodlaný udělat na své čínské hostitele dojem. Přece jen jsou to jeho partneři v doposud největším společném čínsko-americkém podniku, i když se mu nechce věřit, že tak zmáčené místo dokáže udržet obří konstrukci z oceli a skla, která se stane sídlem Newyorskó-šanghajské banky a nejvyšší budovou v Asii. Uklidňuje ho však vědomí, že jeho pozice generálního ředitele z něj učiní jednoho z nejmocnějších mužů na planetě.

Vychází po schodech na pódium a konečně se schovává před deštěm pod rozložitým plátěným přístřeškem. Vstupuje do záře světových médií a televizních reflektorů, které zaplavují zimní

ráno jasným modrobílým světlem. Záblesky fotoaparátů se míhají v dešti jako světlušky. Marketingový tým odvedl svou práci.

Kolem pódia visí provazce zmáčených barevných dekorací. Jeho čínský protějšek s úsměvem přichází k mikrofonu, aby zahájil událost formálním proslovem. Američan bezděčně těká pohledem kolem. Nad dočasnou konstrukcí pódia visí obrovská násypka, jejíž ústí se sklání nad hlubokým příkopem pod nimi. Až předstoupí a zatáhne za páku, z hubice se vylíjí tuny betonu a zaplaví útroby jeho budoucí banky; vytvoří slavnostní základní kámen, na němž Američan vystaví svůj nepřekonatelný úspěch.

Do jeho myšlenek se náhle prodere krátký aplaus. Čísi ruka ho bere za předloktí a vede ho k mikrofonu. Další záblesky světlušek. Slyší svůj vlastní hlas, podivný kovový zvuk vycházející ze vzdálených reproduktorů; slova, která se naučil nazpaměť. Nemůže si nevšimnout, že zákop pod ním se rychle plní vodou, hustou hnědou břečkou připomínající čokoládu zvířenou kapkami deště.

Ozývá se další potlesk. Američan opouští přístřešek a vychází na malou čtvercovou plošinu, zatímco Číňan po jeho pravici mu nad hlavou drží deštník. Kolem nich stékají závěsy z dešťových korálků. Bere do rukou páku a s pocitem absolutní moci nad vlastním osudem za ni zatáhne. Tváře přítomných se s očekáváním zvedají k násypce. Na okamžik se zdá, že všichni zatajili dech. Obrovské očekávání narušuje jen bubnování deště na plátěné střeše.

Američanovi se najednou pohne zem pod nohama. Ozve se hlasité prasknutí a po něm zvláštní skřípění, jako chrčivý poslední výdech umírajícího. Podpěry pod jeho drobnou plošinou se podlamují a přitom se bortí stěny výkopu. Muž se otočí a strachem sevře paži, která drží deštník, ale už nestihne zastavit pád skrz závoj deště. Má pocit, že padá celou věčnost. Nepoznává vlastní křik, jenž jako kdyby přicházel z dálky. Potom přijde o dech,

když se ho zmocní šok ze studeného řídkého bláta. Zdá se mu, že se kolem něj hroutí celý svět. Mává kolem sebe rukama, aby se zachránil dřív, než bude zasypán. Spatří nataženou ruku a v duchu děkuje bohu. Stiskne ji a cítí, jak se mu její maso rozpadá v prstech. Ale nemá čas nad tím přemýšlet. Vší silou se přitáhne, aby se dostal z bláta, ale natažená paže neklade žádný odpor. Když muž opět upadne na záda, uvědomí si, že není k ničemu připevněná. Okamžitě ji zahodí a s největším znechucením se snaží pochopit, co se děje. Slyší nad sebou křik mnoha hlasů. Otočí se právě v okamžiku, kdy se z blátivé stěny vynoří ženská ňadra a hned za nimi i ramena a břicho. Ale bez rukou, bez nohou a bez hlavy. Zmocňuje se jej panika. Mává kolem sebe rukama a opět se snaží zvednout, ale najednou leží a zírá do tváře s černými otvory namísto očí a s vlasy přilepenými na hnijící maso. Do krku se mu dere výkřik. Cítí, jak se mu zvedá žaludek. Vzhledne a zoufale se snaží vyhledat pomoc, ale spatří opět pouze vysoké monolity v mlze. Tentokrát je však vidí jinak: naskládáné jako náhrobky na hřbitově.

PRVNÍ KAPITOLA

I

Studená suchá hlína vyklouzla její matce z ruky a zarachotila na víku rakve. Margaret se také sklonila, nabrala si plnou hrst a ucítila, jak se jí zmrzlá zemina lepí ke kůži. Nechala ji spadnout do otcova hrobu a podívala se k šedivému nebi. Poryv ledového větru vanoucího od vzdáleného jezera přinášel první zimní sněh. Otřásla se a přitáhla si kabát těsněji k tělu, aby zmírnila svůj smutek.

Odvrátila pohled od hrstky truchlících nad hrobem, mezi nimiž bylo několik příbuzných a přátel, zástupce univerzity a pár bývalých studentů jejího otce. Na pohřebním rituálu bylo něco primitivního. Margaret to připadalo svým způsobem absurdní; představa, že někdo umístí člověka do dřevěné bedny, spustí ji do země a nechá ho tam shnit. Viděla už dost nebožtíků v různých stadiích rozkladu, takže se už dávno rozhodla, že až přijde její čas, nechá své ostatky spálit. Bylo to jednodušší a čistší. A také definitivnější. Věděla, jakými fázemi projde pohřbené tělo, a takhle nad odchodem svého otce přemýšlet rozhodně nechtěla.

Vítr se opíral do větví opadaných stromů, které ve své zimní nahotě neposkytovaly oku žádnou útěchu. Poslední podzimní

listí olemované stříbrem mrazu předchozí noci tlelo spadané na zemi. Věděla, že někde nalevo od nich mezi řadami náhrobků leží hroby slavných gangsterů z pestré minulosti města. Alphonse Capone a jeho rodiče; nechvalně proslulý John May a jeho žena Hattie; „Kulometák“ Jack McGurn; Antonio Lombardo a desítky dalších italských imigrantů a jejich potomků, kteří na tomto větrném místě pomáhali rozsévat semena amerického organizovaného zločinu. Její otec za života býval v lepší společnosti.

Ale zde, na hřbitově Mount Carmel na západní straně Chicaga, byla pohřbená celá jeho rodina, směsice předků skotského a irského původu. Příbuzní její matky pocházeli z Německa. Podle všeho právě od nich získala bledou, pihovatou kůži a světlé vlasy. Její otec měl v mládí černou keltskou kštici a zářivě modré oči. Margaret těšilo, že po něm zdědila alespoň nějaké geny.

Zpráva o jeho smrti se k ní v Pekingu dostala prostřednictvím krátkého, odměřeného telefonátu s matkou. Dlouho potom seděla v malém bytě, který jí poskytla univerzita státní bezpečnosti, upadla do prapodivné prázdnoty a znepokojoval ji fakt, že ji nezachvátily žádné emoce. Naposledy otce viděla před necelými dvěma lety a po telefonu spolu promluvili jen párkrát. Bála se, že nepocítí zármutek. Ten se však dostavil uprostřed noci, kdy ji probudil vlastní pláč.

Právě teď nevěděla kudy kam. Tragické okolnosti otcova úmrtí ji nakonec donutily přetrhnout pouta s Čínou — křehká pouta, která existovala jen díky muži, jehož podle všeho milovala. Nyní byla „doma“ a musela učinit rozhodnutí, která odkládala už příliš dlouho. Rozhodnutí o tom, kde skutečně leží její budoucnost. Rozhodnutí, kterým nechtěla čelit.

V Chicagu byla už téměř tři dny a ani jednou se za tu dobu nevydala do severní části města, aby se podívala na svůj byt ve čtvrti Lincoln Park. Vyzvedávání pošty a zalévání květin nechala na sousedech. Byla však pryč déle než osmnáct měsíců a bála se,

co by tam na ni mohlo čekat. Měla strach z minulosti, na kterou se snažila zapomenout; nechtěla oživit vzpomínky na muže, se kterým sedm let žila. Muže, jehož si vzala. Místo toho zvolila bezpečí svého starého pokoje v cihlovém domě, kde vyrůstala, na předměstí Oak Park plném stromů. Všechno tu bylo povědomé, konejšivé a plné vzpomínek na časy, kdy neměla žádné starosti a povinnosti a život pro ni stále skýtal příslib něčeho kouzelného. Dobře však věděla, že jen oddaluje nevyhnutelné.

„Margaret,“ nesl se k ní matčin hlas po větru a zasáhl ji stejně ledově. Margaret zastavila a počkala, až s ní matka srovná krok. Za poslední tři dny spolu téměř nepromluvily. Krátce se objaly, ale bez skutečné vřelosti. Jedna se slušně optala druhé, jak se má, a došlo tak jen ke zdvořilostní výměně nezbytných informací. Nebylo to však tím, že by se vzájemně odcizily. Jejich vztah byl chladný již od nepaměti. Bez lásky. Zvláštní vztah mezi matkou a dcerou. „Pomůžješ mi s podáváním jídla, až se vrátíme do domu?“

„Samozřejmě.“ Margaret netušila, proč se jí na to matka ptá. Už se na tom přece dohodly. Pomyslela si, že to bude nejspíš jen tím, že jí nemá co říct.

Mlčky došly k bráně, bok po boku, ale daleko od sebe, jako kdyby držely místo zesnulému manželovi a otci. Když dorazily k autům, její matka řekla poněkud naléhavě: „Tak co teď? Zpátky do Číny?“

Margaret zatnula zuby. „Mami, na tohle teď vážně není vhodná doba ani místo.“

Matka zvedla obočí. „Chápu to tak, že to v tvé řeči znamená ano.“

Margaret po ní střelila pohledem. „Jestli se tam vrátím, tak to bude nejspíš jen proto, abych od tebe utekla.“ Otevřela dveře pronajaté limuzíny a usadila se na chladné kůži zadního sedadla.

II

„Zástupce velitele oddělení Li.“ Obhájce mluvil pomalu, jako kdyby se zamýšlel nad každou slabikou. „Když porovnáme tyto otisky podrážek s fotografiemi stop pořízenými na místě vraždy, není pochyb, že je zanechaly stejné boty.“ Snímky šlápějí a odpovídající otisky podrážek měl rozložené na stole před sebou.

Li Jen opatrně přikývl. Nebyl si jistý, kam to celé směřuje. Navíc si uvědomoval, že ho z protější lavice pozorně sleduje soudce, prohnaný bělovlasý veterán se ztrápeným výrazem, oděný do modré zimní uniformy. Nad jeho hlavou visel rudozlatý znak ministerstva státní bezpečnosti. V tichu plné soudní síně bylo zřetelně slyšet škrábání zapisovatelova pera.

„To by nás mohlo přivést k závěru, že majitel těchto bot byl přinejmenším přítomen na místě činu — zejména ve světle tvrzení obžaloby, že na botách byly nalezeny i stopy krve oběti.“ Právník vzhlédl od svého stolu a vrhl na Liho chladný pohled. Byl to mladý muž kolem třiceti, tedy zhruba ve stejném věku jako Li. Jeden z nového vrhu právníků, kteří se přizpůsobili nedávné legislativní změně rychle se rozvíjejícího čínského justičního systému. Byl uhlazený, pečlivě upravený a očividně úspěšný. Tmavý oblek od Armaniho, bílá značková košile perfektního střihu a hedvábná kravata. K tomu zářil sebevědomím, které Liho znepokojovalo. „Souhlasíte?“

Li přikývl.

„Promiňte, říkal jste něco?“

„Ne, souhlasně jsem přikývl,“ řekl Li podrážděně.

„Pak prosím mluvte nahlas, zástupce velitele oddělení, aby zapisovatel mohl uvést vaše odpovědi do protokolu.“ Majitel obleku od Armaniho se zatvářil prozíravě a snažil se dodat soudu falešný pocit, že předvolaný svědek je nezkušený policista.

Li se naježil. Jednalo se o jednoznačný případ. Obžalovaný byl mladý násilník z venkova, který prohlásil, že v Pekingu hledá práci. Vloupal se do domu oběti v severovýchodní části města. Když se jeho obyvatelka, postarší vdova, probudila a přistihla ho při činu, ubodal ji k smrti. Celé místo činu bylo od krve. Hlídač z dělnické ubytovny zavolal na místní úřad státní bezpečnosti a nahlásil, že jeden z ubytovaných dorazil uprostřed noci pokrytý tekutinou, která nápadně připomínala krev. Než policie dorazila na místo, obžalovanému se nějak podařilo zlikvidovat zkrvavený oděv a smýt ze sebe všechny stopy krve. Vražedná zbraň nebyla nalezena, ale jeho boty odpovídaly šlápotám v krvi na místě činu a v podrážkách byly nalezeny stopy krve oběti. Li nechápal, co dodává povýšenému obhájci zjevný pocit sebejistoty. Nemusel však čekat dlouho, aby to zjistil.

„Takže souhlasíte, že majitel těchto bot byl s největší pravděpodobností pachatelem zločinu?“

„Souhlasím,“ řekl Li jednoznačně, aby předešel jakýmkoliv nejasnostem.

„Co vás tedy vede k tomu, že pachatelem byl můj klient?“

Li se zamračil. „Ty boty jsou jeho.“

„Vážně?“

„Byly nalezeny v jeho pokoji na ubytovně. Forenzní vyšetřování odhalilo stopy krve oběti v podrážkách a pořízené otisky přesně odpovídají otiskům nalezeným na místě činu.“

„Tak kde jsou?“ Právník se Limu neochvějně zahleděl do očí.

Liho poprvé během přelíčení začala opouštět sebejistota. „Kde je co?“

„Ty boty, pochopitelně,“ prohlásil s předstíranou rozmrzelostí. „Nemůžete tvrdit, že jste našli pár bot v pokoji mého klienta, spojit ho tak s místem činu, a nakonec je ani nepředložit jako důkaz.“

Limu začala tepat krev ve spáncích a pocítil, jak se mu do tváří dere horkost. Podíval se směrem ke stolu prokurátora, ale žalobce pohledem hypnotizoval papíry, které měl rozložené před sebou. „Po skončení forenzní analýzy byly označeny a zaevidovány a...“

„Ptám se vás znovu,“ přerušil ho právník zvýšeným hlasem. Opět mu položil prostou a zcela pochopitelnou otázku: „Kde jsou?“

„Byly odeslány na prokuraturu jako důkazy pro soudní přelíčení.“

„Proč je tu tedy nevidíme?“

Li se opět letmo podíval na prokurátora, kterému se tváře zbarvily vztekem. Podle všeho se neschopnost žalobce předložit předmět doličný propírala už předtím, než byl Li předvolán jako svědek. Snažili se z něj udělat idiota. „Proč se nezeptáte prokurátora?“ zeptal se ponuře.

„To už jsem udělal,“ řekl majitel obleku od Armaniho. „Tvrdí, že jeho úřad je od vás neobdržel.“

V sále to vzrušeně zašumělo. Soudní zřízenec vyštěkl úsečné varování, vyzval zástupce veřejnosti, aby se utišili, a pohrozil jim vyvedením ze soudní síně.

Li moc dobře věděl, že boty byly společně s ostatními důkazy odeslány na prokuraturu. Věděl však i to, že na lavici svědků nemůže říct ani udělat nic, čím by to dokázal. Střelil pohledem na místo po prokurátorově boku a setkal se s nenávistně staženou tváří pozůstalého. Věděl, že až s ním skončí obhájce, bude muset čelit hněvu, na který měl syn oběti plné právo. Zatímco se na něj upíraly oči všech přítomných, obhájce prohlásil: „I vám musí být jasné, zástupce velitele oddělení, že bez těch bot se můj klient nemá z čeho zodpovídat.“

* * *

Rozrazil skleněné dveře, rázně prošel kolem řady rostlin v květináčích, které lemovaly odpočívadlo nad schodištěm, a spěchal dolů ze schodů, aby se co nejdříve dostal na parkoviště. Prokurátor mu běžel v patách s tlustou složkou dokumentů v podpaží. Nad nimi se tyčilo pět pater pekingského městského lidového soudu střední instance, z něhož vyrůstala obrovská věž radiového vysílače. Nalevo od nich hlídali ozbrojení policisté příjezd k vazebním celám. Rudá čínská vlajka zplihle visela v zimním slunci nad znakem ministerstva státní bezpečnosti, symbolem spravedlnosti. Jaké spravedlnosti? Li si nebyl tak jistý. Ještě na schodech si přes zelenou uniformu přehodil zimník a zakryl krátký sestřih brigádýrkou. Jeho dech se před ním v chladném ranním vzduchu vzdouval jako plamen ohně.

„Říkám vám, že k nám vůbec nedorazily,“ vykřikl prokurátor, který spěchal za Lim. Byl to nevysoký, hubený muž s řídnoucími vlasy a silnými brýlemi, jež zdůrazňovaly jeho nezvykle kulaté oči. Zdálo se, že uniforma, kterou má na sobě, je pro něj příliš velká.

Li se v polovině schodiště prudce zastavil a otočil se, takže do něj prokurátor málem narazil. „To jsou kec,“ prohlásil Li. Přestože prokurátor stál o schod výš, Li ho výrazně převyšoval. Drobný muž ucouvl před Liho rozezleným pohledem. „Ten případ byste nikdy nedostali k soudu, kdybychom vám neposkytli důkazy.“

„Důkazy na papíře. To jediné jste nám poslali,“ trval na svém prokurátor. „Předpokládal jsem, že ty boty jsou uloženy v depozitáři.“

„Tam také byly. Což znamená, že za ně neneseme zodpovědnost my, ale vy.“ Li zároveň zvedl hlas i ruce. Příliv lidí vycházejících ze soudní síně za nimi se zastavil, aby jim neuniklo ani slovo. „Ve jménu nebes, Čangu! Moji lidé dělají první poslední, aby dostali zločince před soud...“ Na okamžik ztratil pozornost, protože zahlédl majitele obleku od Armaniho a jeho

rozjásaného klienta, kteří kolem nich procházeli po schodech. Náhle pocítil touhu zatnout pěst a rozbít jejich rozesmáté obličej na kaši. Ale věděl, že spravedlnost a zákon musejí jít vždy ruku v ruce. Místo toho se otočil k prokurátorovi, aby si zlost vyřil na něm. „A vy si kurva klidně poztrácíte důkazy a vrahové si pak dál chodí po svobodě. Můžete očekávat oficiální stížnost.“ Obrátil se a pokračoval dolů po schodech. Ještě za chůze si mezi rty vložil cigaretu a nechal prokurátora Čanga tiše doutnat na místě. Ten si byl bolestivě vědom zvědavých pohledů. Policisté s prokurátory takto nemluvili, na veřejnosti rozhodně ne. Bylo pro něj ponižující ztratit tvář.

Čang bezmocně zahulákal Limu do zad. „To já si budu stěžovat, zástupce velitele oddělení. Rovnou komisaři. Nemyslete si, že budete žít v bezpečí stínu svého strýce navždycky.“

Li se v mžiku zastavil a Čang ihned pochopil, že zašel příliš daleko. Li se otočil a mlčky ho zpražil tak soustředěným pohledem, že Čang se musel rychle podívat jinam. Obrátil se a vyběhl po schodech zpátky do bezpečí soudní budovy.

Li ho pak ještě několik vteřin upřeně pozoroval a potom proběhl kolem zaparkovaných vozů na ulici. Měl co dělat, aby se udržel. Chtělo se mu někoho — kohokoliv — udeřit. U vývěsky s přehledem přelíčení na aktuální týden stála skupinka lidí a zvědavě pozorovala procházejícího policistu. Li si jich však vůbec nevšiml. Žádnou pozornost nevěnoval ani obchodníkovi na rohu ulice, který mu nabízel ovoce zpoza stánku se zeleno-žlutou stříškou, ani vůni kouře linoucí se z jehněčích špízů, jež se opékaly nad uhlíky v úzkých prostorách uličky Si-ta-muo-čchang. Místo toho se vydal k burácejícím proudům aut na východní třídě Čchien-men a vůbec nepostřehl zvuk klaksonu, který se za ním ozval. Pootočil se teprve až v okamžiku, kdy zahřměl motor; znovu se ozvalo zatroubení a přímo vedle něj zaparkoval policejní džíp. Detektiv Wu se vyklonil od volantu,

aby otevřel dveře u spolujezdce. Li byl překvapený, že ho vidí. „Co chcete, Wu?“ zavrčel.

Wu zvedl ruce na sebeobranu před Liho vztekem. „No tak, šéfe, čekal jsem na vás nejmíň hodinu.“

Li vklouzl na místo spolujezdce. „Proč?“

Wu se usmál a přitom nepřestal čelistmi omílat kožnatou žvýkačku, která už dávno ztratila všechnu chuť. Posunul si sluneční brýle výš nad čelo. Přinášel zajímavé zprávy a nechtěl je vydat jen tak; chtěl si ten okamžik co nejdříve vychutnat. „Pamatujete se na ten případ, ke kterému došlo během Svátků jara? To rozřezané děvče? Našli jsme části jejího těla v mělkém hrobě poblíž Letního paláce...“

„Jo, ten případ si pamatuju,“ přerušil ho Li netrpělivě. „Nikdy jsme nezjistili, kdo to udělal.“ Odmlčel se. „Proč se ptáte?“

„Našli celou hromadu přesně takových dole v Šanghaji. Něco jako masový hrob. Možná jich tam je až dvacet. Stejný modus operandi.“

„Dvacet?“ vykřikl Li nevěřicně.

Wu pokrčil rameny. „Zatím nevědí, kolik přesně, ale našlo se hodně kousků. A chtějí vás tam mít. Co nejdřív.“

Liho to zaskočilo. „Mě? Proč?“

Wu se zazubil. „Protože jste taková hvězda, šéfe.“ Ale úsměv mu brzy zmrzl na rtech, protože spatřil Liho chladný pohled. „Myslejí si, že by to mohlo být nějak spojené s tou vraždou v Pekingu,“ dodal rychle. „Navíc jsou pod velkým tlakem, aby to vyřešili co nejdřív.“

„Nevíte proč?“ zeptal se Li zvědavě a úplně zapomněl na svůj debakl u soudu.

Wu si zapálil cigaretu. „Podle všeho tam byla dnes ráno velká sláva. Lili beton do základů nějaké velké čínsko-americké banky, kterou stavějí na druhé straně řeky v Pchu-tungu. Představte si to — ředitel Newyorské banky přijel na stavbu. Byli tam všichni

velcí hlavouni. Hemžilo se to tam lidmi od amerických novin a televize. Akorát zrovna chcalo jako z konve. Nebylo to vlastně staveniště, ale bažina. Plošina, kterou postavili pro VIP, se zhroutila. No a ten Američan spadl přímo do díry, kterou chtěli zalít betonem. A jak se tam tak plácal v blátě, ze stěn začaly vylézat kousky těl, jako kdyby se odkrylo nějaké staré pohřebiště. Akorát že ta těla tak stará nejsou.“

Li udiveně hvízdal. Dokázal si to celé představit. Mediální poprask. Ne na čínské straně, ta vytiskne jen to, co se jí řekne. Ale západní média se takto kontrolovat nedala. „Byla tam i televize?“ zeptal se.

„Vysílala přímo z místa té parády živě přes satelit,“ přitakal Wu se zjevným pobavením. „Vypadá to, že tamější mocní si dělají starosti. Těla v základech banky asi nejsou zrovna žádoucí a Američani podle všeho začali zvažovat, že z toho vycouvají.“

„Jsem si jistý, že to ty oběti bude moc mrzet, až se to do-slechnou,“ řekl Li.

Wu se uchechtl a natáhl se na zadní sedadlo pro tučnou složku, kterou položil Limu do klína. „To je spis k té holce, co jsme našli v Pekingu. Budete mít dost času si to připomenout během letu, který vyráží...“ podíval se na hodinky, „...za dvě hodiny a pár minut.“ Zašklebil se. „Dost času na to, abyste si mohl sbalit tašku na cestu.“

* * *

Li seděl na okraji postele. Z ulice k němu pronikal slabý sluneční svit skrze poslední zvadlé listy na stromech, které v létě dotvářely stinné loubí nad ulicí Čeng-i. Ze stěny se na něj usmívala vlídná tvář. Měla husté černé kudrny protkané stříbrem a pokožku, která zůstala překvapivě téměř bez vrásek. Byl to jeho strýc I-fu, s nímž více než deset let sdílel byt v druhém patře

policejního bytového domu v areálu ministerstva. Limu pořád chyběl. Scházela mu ta rošťácká jiskra, kterou měl v očích, když se Liho pokoušel na každém kroku nacytat, předat mu své životní zkušenosti a naučit ho laterálnímu myšlení. *Ďábel se skrývá v podrobnostech a pravda zrovna tak*, říkával. Kdykoliv Li pomyslel na okolnosti strýcovy smrti, žaludek se mu stáhl úzkostí. Často se probouzel uprostřed noci s krvavým výjevem před očima. Býval to I-fuův pokoj, ale teď patřil Sin-sin. Často po Lim chtěla, aby jí vyprávěl příběhy o starém pánovi, který se na ni usmíval ze zdi. A on si na to vždycky našel čas.

Zdráhavě vstal a vrátil se do svého pokoje. Měl pocit, že I-fuův přízrak ho bude pronásledovat až do konce života. Kdykoliv Li selhal, předhodili mu jej jako příklad, jež by měl následovat, zatímco každý úspěch přisuzovali strýcovu vlivu. Ti, kdo mu záviděli postavení a všechno, co dokázal, tvrdili, že toho dosáhl jen díky strýcovým konexím. A všichni nadřízení, kteří s I-fuem pracovali, dali Limu jasně najevo, že strýcovy šlépěje jsou příliš velké na to, aby v nich mohl kráčet. Při každém vyšetřování měl navíc pocit, že starý pán stojí vedle něj a šeptá mu do ucha své rady. *Je zbytečné trápit se tím, co mohlo být. Odpověď se vždy skrývá v podrobnostech, Li. Vždycky. Nechat si přesklít rozbité zrcadlo přináší štěstí. Úrodnou půdu má, kdo pilně orá.* Dal by cokoliv za to, aby mohl znovu slyšet jeho hlas.

Rychle ze sebe svlékl uniformu a po osvobození z naškrobeného vězení se mu okamžitě ulevilo. Natáhl si džíny, bílé tričko a svou oblíbenou starou bundu z hnědé kůže a začal si balit oblečení do cestovní tašky. Když na komodě zahlédl jednu ze Sin-sininých knížek, zarazil se. Musí ještě poprosit Mej Jüan, aby dítě pohlídala, než se vrátí ze Šanghaje. Margaret o to požádat nemohl.

Chvilí jen seděl, ztracený ve svých myšlenkách, potom se natáhl k nočnímu stolku a vzal do ruky Margaretin hřeben. Uvolnil

ze zubů několik vlasů. Byly velice jemné a v bledém slunečním svitu se leskly jako zlato. Přitiskl si je k nosu a nasál vůni jejího parfému. Na okamžik po ní zatoužil. Poté ho zaplnila prázdnota. Lehce přejel rukou po neustlané posteli, ve které se tak často milovali, a uvědomil si, že mu chybí víc, než tušil.

III

Margaret nikdy nepochopila princip irských pohřebních hostin. Namísto truchlení nad smrtí se při nich spíše oslavoval život. Jak jen je možné oslavovat konec života? Něčeho, co bývalo plné naděje, lásky a štědrosti? Zůstalo jen chladné, mrtvé tělo. Nehybné jako maso na pitevním stole, stejně jako zástup těl, který prošel její pitevnou.

Nedokázala o svém otci uvažovat takhle. Neměla ani odvahu jít se podívat na jeho tělo vystavené v rakvi. Zřízení pohřebního ústavu mu pečlivě nalíčil obličej, aby vytvořil iluzi života. Tak či tak věděla, že to, co tam leží, už není její otec. Ten zmizel a dál existoval jen ve vzpomínkách ostatních a na pomíjivých, blednoucích fotografiích z dob před videokamerou, kterou si její rodina stejně nikdy nekoupila.

Rodinná fotoalba sice měli odjakživa, ale Margaret se zdálo, že ty pozastavené dvojrozměrné obrazy málokdy zachycují skutečného člověka. Postrádaly živost a charakter, osobnost. Byly to jen okamžiky v čase vytržené z kontextu.

Z obývacího pokoje k ní doléhaly zvýšené hlasy a smích, cinkání skleniček. Cítila odpor k těm, kteří přišli v den jeho pohřbu k němu domů a brali jeho odchod tak lehce. Vyšla z kuchyně a vydala se chodbou k místnosti, kde míval pracovnu. Zavřela za sebou dveře a odřízla se tak od zvuků pohřební hostiny. Zaposlouchala se do ticha. Tu trochu světla, kterou poskytovalo pozdní odpoledne, pohltily těžké závěsy. Jestli po něm něco

zbylo, pak to zůstalo právě zde, v pokoji, kde trávil tolik času. Zhluboka se nadechla a snažila se zachytit jeho vůni v suchém, akademickém ovzduší jeho soukromého prostoru. Ode dne, kdy ho postihla rozsáhlá koronární trombóza a on uprostřed přednášky padl mrtvý na zem, v jeho pracovně nikdo ničím nepohnul. Jeho odchod byl rychlý, bezbolestný a naprosto nečekaný. Nejlepší způsob, jak zemřít, pomyslela si Margaret. Až na ty zarmoucené lidi, kteří po něm zůstali a musejí se vypořádat s velkou dírou, již zanechal v jejich životech.

Procházela se po pokoji a dotýkala se věcí, které jí přišly pod ruku. Stovky knih na policích začal pomalu zakrývat prach. Všichni velcí moderní američtí spisovatelé. To byl jeho předmět, jeho specializace. Steinbeck, Faulkner, Fitzgerald a samozřejmě Hemingway, který vyrostl jen o několik ulic dál, na tomtéž tichém chicagském předměstí. Všechny svazky byly notně ohmatané a opatřené poznámkami. Jeden namátkou vytáhla. *Winesburg, Ohio* — povídková kniha od Sherwooda Andersona. Okraje stránek byly zažloutlé a papír tak vyschlý, že se málem drotil v prstech. Margaret ji otevřela na začátku povídky nazvané „Ruce“. Pamatovala si ji. Smutný příběh o prostém muži, jehož láska k dětem vedla k tragickému nedorozumění. Okraje byly poseté hojnými poznámkami psanými otcovým osobitým rukopisem.

Přesunula se ke stolu — kopii anglického kusu nábytku vyrobené z mahagonu a zdobené červenou kůží. Za dlouhé roky používání byla jeho deska poškrábaná a olámaná. Kolem iMacu na stole se vršily papíry a knihy. O popelník stála opřená nedokouřená dýmka. Na jejím černém náústku byla patrná vybledlá místa, která za léta používání zůstala po jeho zubech. Jako dítě sladkou vůni tabáku zbožňovala. Se zalíbením přejela prsty po hladce vyleštěné hlavičce z třešňového dřeva. Nebylo pochyb, že se jí chystal dokouřit. Ale už nikdy to nebude moct udělat.

Nalevo od počítače stál rámeček, který zčásti zakrývala hromada neoznámkovaných esejí. Byla v něm fotografie z Margaretiny promoce, na níž stála v taláru. Odsunula práce studentů stranou, aby se mohla lépe podívat. Při pohledu na mladou tvář plnou naděje a mladistvých ideálů ji píchlo u srdce. Přemýšlela, jak často se na ni asi díval její otec, když zrovna neměl co dělat. Říkala si, co si o ní asi myslel. Byl hrdý, nebo zklamáný? Jako malá ho zbožňovala. Věnoval jí tolik času a lásky. Ale když začala dospívat, odcizili se. Teď toho litovala. Byla to její chyba. Natolik se soustředila na budování svého života, že z něj úplně vytěsnila rodiče. Života, který se obrátil v selhání a zklamání. Nic z toho nešlo vrátit. Nemohla říct: Promiň, tati, měla jsem tě moc ráda. Rychle položila rámeček sklem dolů, aby se nemusela dívat na tu tvář, a zapnula počítač, protože se potřebovala nějak zabavit. Ozvalo se známé vrčení a hučení při nabíhání operačního systému. Pak se před ní objevila plocha se všemi soubory. Z největší části šlo o textové dokumenty. Přednášky, poznámky pro studenty, kritický rozbor nějakého nového počínu americké literatury. Byla tam i korespondence. Stovky zpráv. Ale Margaret nehodlala nijak narušit otcovo soukromí.

Internet začal používat teprve nedávno, když zjistil, že díky e-mailům může snadno zůstat v kontaktu s dcerou v Číně. Stačilo kliknout myší. Ale i přes prvotní nadšení jí toho vlastně neměl moc co říct a jeho e-maily pomalu ustaly. Přemýšlela nad tím, jestli vůbec internet nějak využíval. Spustila prohlížeč. Otevřela se hlavní stránka jeho katedry na Illinoiské univerzitě v Chicagu. Na levé straně obrazovky byly čtyři záložky, jako jména v kartotéce — lépe řečeno jejich elektronický ekvivalent. Zatímco se načítala domovská stránka UIC, Margaret najela kurzorem na záložku historie a objevil se před ní seznam posledních pěti set internetových adres, které její otec navštívil. Podívala se na začátek, aby zjistila, jakou otevřel den před svou

smrtí. Byla to domovská stránka webu Afrodita. Poklepala na ikonu prohlížeče vedle ní a během několika vteřin obrazovka zčernala a začaly se na ni stahovat fotografie nahých žen s popisky jako *Samantha — klikni na mě a sleduj naživo* a *Juli — mám ráda ženy*.

Margaret zrudla. Pocítila směsici zděšení, studu a znechucení. Vrátila se do historie a zvolila následující adresu v seznamu. Další pornografie. *Holky z Asie ti to udělají*. Vyzábblé Asiatky s obřím silikonovým poprsím odhalovaly anatomická zákoutí, která Margaret doposud viděla jen na pitevním stole. Udělalo se jí zle. Její otec si prohlížel pornografii na internetu. Její otec! Nemohla se smířit se skutečností, že něco takového dělal ten milý, zdvořilý muž, kterého znala jako svého rodiče, ten nejušlechtilejší a nejčestnější muž v jejím životě. Pak ji ale napadlo, jestli ho vůbec kdy znala. Proč se chtěl dívat na takové svinstvo? Věděla, že muži mají potřeby, které ženy nemohou pochopit. Ale její otec?

Neslyšela, jak se dveře pracovny otevřely, a proto se vylekala, když se ozval hlas její matky. „Co tady děláš, Margaret? Všichni se mě ptají, kde jsi.“

Margaret byla rozrušená, jako kdyby ji někdo právě přistihl při něčem nezákonném. Rychle vypnula počítač, aby její matka neviděla, co je na obrazovce. „Nic,“ řekla provinile. „Jen si prohlížím tátovy věci.“

„No, na to budeš mít ještě dost času potom. Měla by ses věnovat hostům.“

Margaret se naježila. „Moji hosté to nejsou. To ty sis je pozvala. A navíc se zdá, že se docela dobře baví nad skleničkami tátovy skotské. Přece jim nebudu kazit zábavu.“

Její matka si teatrálně povzdechla. „Nechápu, proč si teď hraješ na truchlící dceru. Když byl naživu, neměla jsi na něj čas. Proč to teď potřebuješ předstírat?“

Margaret se dotkla jak nespravedlivost, tak pravda, kterou v sobě nesla slova její matky. „Nic nepředstírám.“ Do očí se jí začaly hrnout slzy. Nechtěla však před ní projevít jakoukoliv slabost. „Měla jsem tátu moc ráda.“ Neuvědomovala si, jak moc, dokud se v Pekingu nedozvěděla o jeho smrti. „Ale neboj se. Na tvém pohřbu ti nebudu dělat ostudu předstíráním, že jsem k tobě někdy něco cítila.“

Zpozorovala, že se matce nahrnula krev do tváří. Okamžitě si začala vyčítat svou krutost. Její matka v ní vždycky dokázala vzbudit to nejhorší. „V tom případě,“ řekla matka ledovým hlasem, „bys tam raději neměla chodit.“ Otočila se zpátky ke dveřím.

„Tys mě nikdy neměla ráda, že?“ Ta slova z Margaret vyletěla dřív, než se stihla zarazit. Její matka ztuhla na místě. „Tehdy, když se utopil můj bratr, přála sis, abych to byla já, a ne on.“ Margaretina matka se obrátila a střelila po ní pohledem. Nevyřčené věci a dlouho potlačované pocity vybublaly na povrch. „Celý život jsi doufala, že selžu, protože jsem nikdy nemohla naplnit očekávání, která jsi vkládala do něj. Do svého chlapečka. Do svého synáčka.“

Její matce se roztrásla čelist. Oči se jí začaly plnit slzami. Ale stejně jako její dcera, ani ona se nechystala dát najevo jakoukoliv slabost. „Nemusela jsem doufat, že selžeš, Margaret. Všechny problémy sis na sebe přivolala sama. Neúspěšné manželství, zpackaná kariéra. A teď ještě aférka s nějakým... šikmoněm.“ Když to vyslovila, znechuceně ohrnula horní ret. „Mně o lásce nic neříkej. Nemáš tušení, co to slovo znamená. Vždycky jsi byla uzavřená. Chladná. Rozpítvala jsi tolik lidí. Nejsou pro tebe nic víc než mrtvé maso. Nikdy jsi po nikom nic nechtěla, že? A taky jsi nikdy nikomu nic nedala.“

Margaretiny oči plály zlostí. Cítila, jak jí vyschlo v krku. Litovala, že se vůbec vrátila domů. Měla její matka pravdu? Je Margaret opravdu tak chladná a uzavřená? Matka se nikdy nesmí-

řila s jejím rozhodnutím stát se patoložkou, ale Margaret až doposud netušila, jak moc ji to znechucuje. Ta slova jí ublížila. Chtěla to matce oplatit. „Možná,“ řekla, „že jsem to jen podělila po tobě. Ty jsi byla vždycky ledová královna.“ Odmlčela se. „A možná proto otec musel utěšovat svoje sexuální potřeby na internetu.“ Jen co to dořekla, opět zalitovala svých slov. Ale nemohla je nijak vzít zpátky. Vybavil se jí úryvek jedné z otcových oblíbených básní: *Už dávno bylo předurčeno, co se má stát. Nepřestal osud pérem dobré i zlé psát. Marně se rmoutíš, marně se těž namáháš. Je předurčeno, co se s námi musí stát.*

Všechna krev, která se její matce během hádky nahrnula do obličeje, se z něj rychle vytratila. Její pečlivě udržovaná maska se zhroutila. Najednou vypadala ztrhaná a stará. „Co tím myslíš?“ zeptala se tiše.

Margaret se jí nedokázala podívat do očí. „Nic, mami. Obě se chováme hloupě. Chceme ublížit jedna druhé, protože táta odešel a my si to na nikom jiném vylít nemůžeme.“

Její matka kývla směrem k počítači. Se staženým hrdlem zachraptěla: „Trávil u té zatracené věci celé hodiny.“ Podívala se na Margaret. „Naposledy jsme se milovali před lety.“ Zaváhala. „Ale nenapadlo mě, že...“

Margaret zavřela oči. Člověk by se jistě podrobnosti ze života rodičů neměl dozvědět nikdy.

„Nejdu nevhod, že ne?“

Margaret zapátrala pohledem po majiteli hlasu. Ve dveřích stál mladý muž, kterého v přítmí pokoje chvíli nepoznávala. Ale jeho hlas jí nakonec oživil vzpomínky na doby před promocí.

„Davide?“

„Jo, jsem to já.“ Usmál se. „Napadlo mě, že se tady zastavím. Víš, kvůli starým časům. Ale jestli se to teď nehodí...“

„Jistěže ano, Davide.“ Margaretina matka se rychle vrátila do role statečné truchlící vdovy. „Ale budeš mě muset omluvit,

musím se věnovat svým hostům. Nechám vás tu, abyste si popovídali. Určitě jste se dlouho neviděli.“

David přikývl. „Skoro deset let.“

„Promluvíme si později.“ Vdova se usmála a zmizela. Nechala Margaret a přízrak z minulosti stát v tichu pracovny jejího zesnulého otce.

„Deset let?“ zopakovala Margaret, protože ji nenapadlo, co by mohla říct. „To zní, jako kdybys to počítal.“

„Možná ano.“ Vešel do místnosti a Margaret si ho tak mohla prohlédnout. Ryšavé prořídle vlasy, ostře řezaný, pohledný obličej, výrazná čelist a rty. David Webber byl vysoký a svalnatý. Vybavily se jí vzpomínky na jeho náruč a polibky na krku. Zcela nepochopitelně propukla v pláč. „Ale ne tak,“ řekl, rychle k ní přistoupil a přitáhl si ji do náruče, kterou si pamatovala. Podala se pohodlí jeho teplého, silného objetí a nesnažila se nijak zastavit vzlykání, které otřásalo jejím hrudníkem.

Hodnou chvíli ji jen držel a nic neříkal. Když její pláč pomalu ustal, odhrnul jí vlasy ze slzami zmáčené tváře, sklonil hlavu a laskavě se na ni usmál. „Potřebuješ odtud vypadnout. Vezmu tě na večeri. A jestli tě do konce večera nerozesměju, zaplatím útratu.“

Navzdory všem okolnostem se usmála. Vzpomněla si, jak dříve vždycky trvala na tom, aby každý platil zvlášť, a že ji vždycky dokázal rozesmát.

IV

Margaret probíhal celý život před očima, jako v okamžiku, který lidé zažijí, když jsou přesvědčeni, že co nevidět zemřou. Všechna místa, která navštěvovala jako studentka a také v době, kdy pracovala ve zdravotním středisku pod útc. Když začala pracovat v Ústavu soudního lékařství v Cookově okresu, vedla spíše poustevnický život.

Taxi je vezlo po třídě Armitage se světlými rozsvícenými do tmy časně večera. Potom projeli ulicí Halsted a minuli povědomé restaurace, bar, kde jednou hodinu popíjela se svým tehdejším přítelem a čekala, až se uvolní stůl ve vedlejší jídelně. Když se konečně uvolnil, byli už příliš opilí na to, aby se šli najíst.

Zahlédla obchod s CD z druhé ruky, kam chodívala, když jí docházely finance. Tehdy prodávali i vinyly. Všimla si také obchodu s výběrovými čaji a kávou, kde si dřív kupovala na váhu svou oblíbenou směs pražených zrněk a čaj Earl Grey. A stály tam také všechny butiky, kde nadšeně trávila hodiny výběrem věcí, které by si koupila, kdyby na ně měla peníze.

Projeli pod železničním viaduktem a Margaret se najednou zmocnila neblahá předtucha. „Kam jedeme na jídlo?“ zeptala se.

David se šibalsky usmál. „Myslím, že nebudeš zklamaná.“

Ale když jejich taxi zabočilo přímo na ulici Sheffield a zastavilo před Sai Café, Margaret zklamaná byla. „Suši! Panebože,“ řekla a snažila se situaci nějak zlehčit. „Asijskou kuchyni jsem jedla posledních osmnáct měsíců, takže jsem tak trochu doufala, že mě vezmeš na něco jiného. Na něco amerického, víš, klidně i na hamburger.“

„Aha.“ Viditelně klesl na duchu. „Vždycky jsi měla ráda suši. Myslel jsem...“ Větu nedokončil a jen pokrčil rameny. „Ale o nic nejde. Můžeme se vždycky najíst někde jinde.“

Jeho zklamání bylo téměř hmatatelné. Margaret se rozhodla, že ustoupí. „Ale určitě jsi už zarezervoval stůl, že?“ Sai Café bylo proslulé tím, že bez rezervace předem se hosté stolu většinou nedočkali.

„Jistě. Ale určitě někomu uděláme radost, když mu ho necháme.“

„Ne, to je v pořádku. Najíme se tady,“ řekla a soukala se ven z taxi. Věděla, že ji chtěl vzít sem, protože tu spolu jídávali během studentských let, když si to zrovna mohli dovolit. David

si to však mohl dovolit vždycky. To Margaret měla problém dát dohromady pár centů. Sledovala Davida při placení. Nedal řidiči žádné spropitné. Vůbec nic se nezměnilo. „Poslouchej,“ řekla, když taxi odjelo, „neber si to osobně. Víš, jsem dneska nějaká mrzutá.“

David se rozesmál na celé kolo. „To jsi byla vždycky, Maggie.“

Zamrazilo ji po celém těle. Maggie ji oslovoval Michael. To byla věc, na kterou David očividně zapomněl.

Sai Café bylo přeplněné. Někteří lidé stáli kolem baru, jiní seděli u stolu u okna a čekali, až se uvolní místa u velkých stolů. Kousek dál po pravé straně, v hlavním prostoru restaurace, seděli zákazníci na nízkých stoličkách podél suši baru a povídali si s japonskými šéfkuchaři, kteří pomocí ostrých nožů porcovali syrové ryby na malé kousky. Děvče za pultem zkontrolovalo jejich jména a potom je provedlo kolem plných stolů k místu na opačné straně místnosti. V zakouřeném vzduchu se mihotaly plamínky svíček a Margaret si v tom okamžiku uvědomila, že David je kuřák, stejně jako Li. Ale po všech těch měsících strávených v Číně jí to nevadilo tak jako dřív.

Obsluha ke stolu přinesla horké ručníky a Margaret s Davidem si objednali polévku miso a *moriawase* — talíř s několika druhy sašimi. David si vzápětí zapálil. „Tak co?“ spustil. „Jak dlouho tu plánuješ zůstat?“

„Neptej se. Mluvíš jako moje matka.“

„Doufám, že ne.“ Zasmál se a věnoval jí láskyplný pohled. „Vy dvě jste spolu nikdy moc nevycházely.“

„To je pravda.“

„Vždycky mi přišlo, že jsi spíš po tátovi.“

V tom okamžiku si Margaret uvědomila, že ji David vlastně nikdy neznal. Přitahovala ho fyzicky a to pro něj bylo důležitější než všechno ostatní. Dřív jí připadal pohledný a tělesná stránka jejich vztahu byla příjemná — až do okamžiku, kdy otěhotněla.

Pro Davida měla situace jediné možné řešení a ona se nechala přemluvit. Nikdy to sama sobě neodpustila. Ani jemu. „Pracuješ pořád ve zdravotnictví?“ Kdysi býval nejmladším kardiologem v nemocnici Chicago Hope.

„Jistě.“ Zasmál se trochu nejistě. „A taky jsem pořád nezadaný.“

Margaret v duchu doufala, že se naučil používat trochu víc taktu, když sděloval pacientům, že jsou smrtelně nemocní. „Nepochybuju, že jsi od našeho rozchodu měl spoustu holek.“

„Hodně.“ Potáhl a vyfoukl jí kouř nad hlavu. „Ale tobě se mohly rovnat jen těžko.“

Ušklíbala se. „Ale no tak, Davide. Mluvíš se mnou. Já jsem ti ty tvoje kecy nikdy nežrala.“

Smutně se pousmál. „To ne. A taky nikdo jiný.“ Poklepal si na hlavu. „A teď k tomu začínám plešatět. Už nejsem taková výhra. Ženské mě sundávají z háčku a házejí mě zpátky do vody.“

„Jasně. Jako by kolem nebyl asi tak milion žen, které by daly život za pohledného kardiologa.“

„Možná jsem si jen nastavil laťku příliš vysoko. Moje matka si to myslí.“

„O mně si nikdy nemyslela nic moc.“

„Jo, ale nikdy tě nepoznala tak jako já.“

„Díkybohu.“ Usmála se a on jí úsměv oplatil. Potom nastalo trapné ticho, které ani jeden z nich nedokázal nijak vyplnit.

Jejich rozpaky nakonec rozptýlil první chod v podobě polévky. Chutnala povědomě a příjemně. Kousky wakame a kostky tofu v horkém vývaru daši zahuštěném červenou pastou miso. Několik minut polévku mlčky srkali.

Potom David promluvil. „Dobré jídlo, ale divní lidé.“

Margaret nechápala, o čem je řeč. „Cože?“

„Japonci.“ Strnule se usmál. „Tam u nich bych medicínu vážně dělat nechtěl. Ani ty ne.“

„Proč ne?“

„Mají tam divné náboženství. Šintoismus. Je stejně divné jako oni, ale má v sobě taky něco z buddhismu a pár věcí k tomu. Mají dost zvláštní přístup k posvátnosti mrtvého těla. Mozkovou smrt schválili právně teprve před pár lety.“ Zasmál se. „Naposledy tam doktor provedl transplantaci srdce v roce devatenáct set šedesát osm a obžalovali ho za to z vraždy.“

Margaret řekla: „Napadá mě pár dalších doktorů, které by měli taky obžalovat.“ Potom se jí vybavil strach, jež cítila ve chvílích předtím, než ztratila vědomí na operačním sále. Vzpomněla si, že se probudila s pocitem, že zabili její dítě. Podívala se na Davida a říkala si, jestli si to vůbec pamatuje.

„Když se v novinách objevily zprávy o té rýži, četl jsem o tobě v jednom kuse,“ řekl zničehonic. „Panebože, Margaret, úplně mě to vyděsilo.“

Beze slova přikývla.

„Málem jsem se musel doživotně zříct suši.“

Zmohla se na povadlý úsměv.

Zkusil to znovu. „Nechceš mi o tom vyprávět?“

Zakroutila hlavou. „Ne.“

„Dobře.“ Zvedl ruku. „Margaret říká, že toto téma je tabu.“ Na chvíli zaváhal a pak se zničehonic zeptal: „A co vlastně děláš celou tu dobu v Číně?“

„Hlavně učím. Na univerzitě státní bezpečnosti. Tam trénují svoje policajty. V podstatě je to takový čínský West Point.“

„Vynáší to?“

„Plat mám mizerný. Ale dali mi byt, kam se kromě mě vejde ještě kočka, a k tomu dostávám tolik rýže, kolik jenom sním. Takže už určitě chápeš, proč jsem neodolala a zůstala tam.“

Uchechtl se. „Tak proč tam zůstáváš?“

Pokrčila rameny. „Mám svoje důvody.“

„O které se se mnou nechceš podělit.“

„Nijak zvlášť ne.“

„Ježíši, Maggie,“ řekl. Naklonil se přes stůl a dotkl se její ruky. „Co to sakra vyvádíš? Měla jsi tady výbornou práci. Za pár let z tebe mohla být vedoucí na Ústavu soudního lékařství.“

Velice tiše opáčila: „Nedělej to, Davide.“

Odtáhl od ní ruku, jako kdyby dostal ránu elektrickým proudem. „Omlouvám se.“

Lehce zavrtěla hlavou. „Měla jsem na mysli to oslovení. Neříkej mi Maggie. Tak mi říkal Michael.“

„Do prdele. Promiň, Margaret. Nenapadlo mě...“

„To je jedno.“ Neměla v úmyslu mu připomínat, že právě tady Michaela potkala poprvé a že to byl David, kdo je seznámil. Zdálo se, jako by mu ta skutečnost úplně vypadla z hlavy, společně se vzpomínkou na ukončení jejího těhotenství.

„Hele, ale ta otázka je pořád namístě. Proč zrovna Čína? Vždyť je to komunistická země, proboha.“

„No jasně.“ Margaret cítila, jak v ní narůstá vztek. „A ty bys z toho nejraději přes noc udělal demokracii. Jako z Ruska?“

„Ale no tak, Margaret, chci jen říct, že...“

„Co chceš říct? Že chceš vidět na ulici umírat lidi hladem a zimou, dívat se, jak organizovaný zločin bere peníze čestným lidem z kapes, jak se rozkládá vláda a stát se hrouží do občanské války?“

„Jasně že ne!“ David vypadal otráveně. „Osud Ruska bych nikomu nepřál, ani Rusům. Ale to tahle země, USA, nastavuje standardy. Naši lidé mají práva.“

„Jasně. Právo na zastřelení, protože jejich demokraticky zvolená vláda není dost silná na to, aby se postavila zbrojařskému lobby. Právo na spravedlnost, když máš dost peněz na ostrého právníka.“

David se na ni nechápavě zahleděl. „Panebože, Margaret, co ti tam udělali?“

„Nic, Davide. Vůbec nic. Jen se mi naskytl na svět pohled, který jsem dřív neměla. Co vlastně opravdu víš o Číně? Byl jsi tam někdy?“

„Ne, ale...“

„Ne, ale co? Že na tom nezáleží? To jsi chtěl říct?“

„Chtěl jsem říct, že čtu noviny a dívám se na zprávy. Víím všechno o tom, jak porušují lidská práva, co dělají disidentům. Jak likvidují tu náboženskou sektu... jak si říkají... Fa-lun-kung.“

„No jasně, Fa-lun-kung. Jejich vůdce tvrdí, že je mimozemšťan... z vesmíru. To zní jako ideální vzor.“

„O to nejde. Jde o to, že lidé by měli mít svobodu přidat se k jakémukoliv náboženství.“

„Jako tady u nás.“

„Jako tady u nás.“ Spokojeně přikývl, protože měl pocit, že se konečně shodli.

„Třeba k davidíánům?“

„Panebože, Margaret!“

Margaret to však nehodlala jen tak přejít. „Pamatuješ si davidíány, že? To jsou ti, co je ve Waco zmasakrovalo FBI. Ženy a děti uhořely zaživa. Víš, já bych to měla vědět. Byla jsem u většiny pitev.“

David si rozhořčeně odfrkl. „To není spravedlivé srovnání.“

„V tom je ten problém.“ Margaret udeřila dlaní do stolu a všechny pohledy se otočily směrem k nim. „Srovnání nikdy nejsou spravedlivá. Čína za pět tisíc let existence své civilizace nikdy neměla demokracii. Jak tedy můžeš Čínu srovnávat se Spojenými státy? Ať už si ta společnost za posledních pár set let prošla jakýmkoliv peklem, teď se mění, Davide. Pomalu, ale jistě. A nehleď na to, co si o tom myslíme tady, obyčejní lidé tam vážně nesní o demokracii. Nad politikou nepřemýšlejí. Myslí na to, kolik vydělávají, na to, jak si zajistí střechu nad hlavou, jak nakrmí svou rodinu a dopřejí svým dětem

vzdělání. A víš co? Zrovna teď jsou na tom lépe, než kdykoliv předtím.“

David ji chvíli užasle pozoroval. „Předpokládám, že existuje hodně způsobů, jak ti můžou vymýt mozek, aniž bys o tom sama věděla.“

„O čem to mluvíš?“

„Mluvíím o tvém... šikmoňovi.“

Nešlo o to slovo ani o to, že ho vůbec použil, ale způsob, jakým ho vyslovil, spustil v Margaretině mozku poplach. Velice přesně napodobil tón, kterým hanlivý výraz vyřkla její matka.

„Co ty víš o mém ‚šikmoňovi‘?“

Ale na tu otázku se jí nechystal odpovědět. Za každou cenu chtěl dotáhnout do konce spor, který se podle něj vyvíjel v jeho prospěch. „To je skutečný důvod, proč ses nevrátila, že? Stejný důvod, proč tu teď sedíš a pomlouváš vlastní zemi.“

„Já svou zemi miluju,“ řekla Margaret nasupeně. „Na tom se nic nezmění, ať už si o Číně myslím cokoliv.“ Zarazila se, aby se uklidnila. „Ale neodpověděl jsi mi na mou otázku.“

„Jakou?“ Uvědomil si, že se dopustil přešlapu, a proto se snažil vyhnout další diskuzi.

„Řekla ti to, že?“

„Kdo?“

„Moje matka. Proto jsi dnes odpoledne přišel k nám. Vsadím se, že jsi tady zarezervoval stůl dávno předtím, než jsi mě pozval na večeři.“ Okamžitě zrudl a Margaret věděla, že uhodila hřebíček na hlavičku. „Co po tobě chtěla? Aby ses mě pokusil přesvědčit, že tu mám zůstat? Proč se vůbec stará?“

„S tvou matkou to nemá co dělat, Margaret. To mně na tobě záleží. Odjakživa. Víš to. Ty jsi ta pravá. Vždycky jsi byla.“

Margaret nevěřičně zakroutila hlavou. „Davide...“ vztekla si povzdechla. „My dva jsme nikdy neměli budoucnost. Ani tehdy, ani teď.“ Zhluboka se nadechla. „Nebudu figurka v matčině

dohazovací hře. A jestli ti to nedošlo, nesmyslí dobře o tobě, ale o tvých penězích.“ Vzpomněla si, jaký dojem na její matku udělala Davidova rodina. Šel na Chicagskou univerzitu, protože si to jeho rodiče mohli dovolit. Margaret tam byla jen díky tomu, že získala stipendium. Po chvíli promluvila: „A jestli chceš znát pravdu o mém šikmoňovi... Jsem do něj zamilovaná až po uši.“

Číšnice jim přinesla dvě dřevěná prkénka s úhledně nakrájenými kousky syrového cejna, okouna, lososa a tuňáka, které byly překrásně naskládané vedle chobotnicových rolek, vláken ředkve daikon a jednoho křepelčího vejce. Suší rýži jim naservírovala ve dvou miskách. Margaret a David nejméně půl minuty tiše pozorovali jídlo. Margaret pak vstala a zvedla svou kabelku. „Myslím, že bych měla jít,“ prohlásila. „Můžeš zaplatit účet, jestli chceš.“

Smutně se usmál. „Nepovedlo se mi tě rozesmát.“

„Myslím, že už jsem zapomněla, jak se to dělá.“

Otočila se a prosmýkla se mezi stoly ven.

V

Letadlo kleslo pod mraky a zakroužilo nad líným proudem v deltě řeky Jang-c'-ťiang, dračími jazyky vody, které sem putovaly téměř šest a půl tisíce kilometrů z vysokých tibetských vrcholů a vlévaly se do obrovské šedé plochy Východočínského moře. Li se odvrátil od okénka a zavřel oči. Letadlo začalo klesat před přistáním na letišti Chung-čhiao. Nemohl se zbavit obrazů, které mu na sítnici promítal jeho vnitřní zrak. Otřesných snímků nebohé zavražděné dívky, kterou někdo pitval a poté brutálně rozčtvrtil.

Během letu si Li znovu přečetl její složku, zápis z pitvy, forenzní důkazy a tucty stop, které však nikam nevedly. Jediným vodítkem ke zjištění její identity byly zlaté zubní plomby, na čín-

ské poměry neobvyklé a příliš drahé. Ale žádná z pekingských klinik, které nabízely podobné služby, nikoho takového v záznamech neměla. Nalezli ji během Svátků jara, jednoho ponurého únorového rána v mělkém hrobě na smetišti, ale od té doby o ní nezjistili vůbec nic nového.

Prudké cuknutí a následné skřípění pneumatik ho uvrhlo zpět do přítomnosti. Podíval se ven a za rozlehlou asfaltovou plochou spatřil nízko staromódní budovu terminálu. Dvacet těl v jednom hrobě! Přišlo mu to nepředstavitelné. V mysli se mu objevila přízračná představa ponuré místnosti s hniječícími ostatky naskládanými vedle sebe. Na okamžik se zamyslel, co ho vlastně přivedlo k práci policisty. Ale pak se vedle něj opět zjevil I-fu a Li už nemusel hledat odpověď.

Příletová hala byla zaplněná turisty, kteří pocházeli převážně z vnitrozemí, protože Chung-čchiao se před delší dobou octlo ve stínu nového mezinárodního letiště v Pchu-tungu. K výstupní bráně se upíraly nedočkavé pohledy a zkoumaly proudící dav pasažérů z Pekingu. Někteří vyčkávající drželi nad hlavou papíry se jmény neohrabané naškrábanými čínskými znaky. Li zahlédl to své nad hlavou přitažlivé mladé ženy s rozpuštěnými dlouhými vlasy učesanými na pěšinku. Prohlížela si obličej v davu a zdálo se, že ho poznala okamžitě. Na tváři se jí objevil široký úsměv a zároveň s ním i dolíčky. Li si všiml, že má velice tmavé, téměř černé oči a jedno z nich je nepatrně odchýlené směrem dovnitř. To jí však na přitažlivosti neubíralo, spíše jí to jen propůjčilo zvláštní nádech osobitosti. Měla na sobě džínny, riflovou bundu, bílou mikinu a okopané modrobílé tenisky.

„Zástupce velitele oddělení Li?“

Li přikývl. „To jsem já.“ Fyzicky ji sice převyšoval, ale nepřipadala mu malá, protože z ní vycházela přirozená sebejistota, která jako by jí vynahrazovala výšku.

„Ahoj,“ natáhla k němu ruku.

Li si s ní potřásl a překvapilo ho, jak pevný má stisk. Řekl: „Bylo mi řečeno, že se zde setkám se svým protějškem, zástupcem velitele oddělení Nienem.“

Zvedla obočí. „Opravdu?“ Natáhla se pro jeho zavazadlo. „Vezmu vám tašku.“

Její pohyb ho překvapil. „To je v pořádku,“ řekl. Ona mu však mezitím vzala tašku z ruky, otočila se ke skleněným dveřím u východu a přehodila si ji přes rameno.

„Venku na nás čeká auto,“ řekla.

Li spěchal za ní. „Co je s Nienem?“

Dívka ani na okamžik nezpomalila. „Zástupce velitele oddělení má lepší věci na práci než dělat taxikáře nějakému frajírkovi z Pekingu.“ U obrubníku stál tmavě modrý sedan Volkswagen Santana. Dívka otevřela kufr a strčila do něj Liho cestovní tašku.

Li cítil, jak se mu vaří krev. Policista jeho hodnosti si rozhodně zasloužil větší zdvořilost a úctu. Prý frajírek! Vybavilo se mu Wuovo ironické pošťouchnutí. *Protože jste taková hvězda, šéfe.* Opravdu ho tak lidé vnímají? Jen kvůli těm pár případům, které vzbudily víc pozornosti? „Jakou máte hodnost?“ zeptal se zostra.

Pokřčila rameny. „Já jsem jen řidička. Chcete si nastoupit, nebo si dál povídat?“

Došlo k dlouhé odmlce, než se Li nakonec rozhodl, že nejsou na vhodném místě na dohadování. S potlačovaným vztekem obešel auto a nasedl na místo spolujezdce. Déšť bubnoval na lesklý asfalt, červené a bílé vlajky zplihle visely v řadě podél silnice a přízračná mlha halila téměř celé parkoviště a růžové věžáky před nimi.

Mladá žena vklouzla za volant a zapnula stěrače, aby viděla na cestu. „Vaše jméno?“ procedil Li skrz zaťaté zuby.

Podívala se na něj a předstírala, že nechápe, na co se jí ptá. „Prosím?“